

14. december 2020

Sagsnr.: 18/01468

JAR

AFGØRELSE FRA MILJØ- OG FØDEVAREKLAGENÆVNET

STADFÆSTELSE af afgørelse om afslag på kompensation for manglende direkte arealstøtte for 2014 og 2015 samt afslag på tildeling af betalingsrettigheder i Tønder Kommune

Miljø- og Fødevareklagenævnet har truffet afgørelse efter § 3, nr. 1, og § 4, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 362 af 19. april 2016 om kompensation til landbrugere for manglende direkte arealstøtte og om tildeling af betalingsrettigheder i særlige situationer, jf. § 22 b, stk. 1, i landbrugsstøtteleven.¹

Miljø- og Fødevareklagenævnet stadfæster NaturErhvervstyrelsens (nu: Landbrugsstyrelsen) afgørelse af 1. november 2016 om afslag på kompensation for manglende direkte arealstøtte for 2014 og 2015 på A 1, 6780 Skærbæk.

Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 17 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.²

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 8 i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

**MILJØ- OG
FØDEVAREKLAGENÆVNET**
Toldboden 2
8800 Viborg

Tlf. 72 40 56 00
CVR-nr. 37795526
EAN-nr. 5798000026070
nh@naevneneshus.dk
www.naevneneshus.dk

¹ Lovbekendtgørelse nr. 115 af 6. februar 2020 om administration af Det Europæiske Fællesskabs forordninger om ordninger under Den Fælles Landbrugspolitik finansieret af Den Europæiske Garantifond for Landbruget m.v. (landbrugsstøtteleven).

² Lov nr. 1715 af 27. december 2016 om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

1. Klagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet

Afgørelsen er den 29. november 2016 påklaget til Klagecenter for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri af landbruger, der er repræsenteret ved konsulent.

Sagen er pr. 1. februar 2017 overgået til behandling i Miljø- og Fødevareklagenævnet, jf. § 24, stk. 6, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet.

Klager har indledningsvis anført, at det ikke fremgår af vejledningen på Landbrugsstyrelsens hjemmeside, at klager skal anføre marknummer, da det alene fremgår, at man skal have søgt om støtte på arealerne. Hertil har klager oplyst, at han har søgt støtte til arealerne, men i et andet selskab, V 2 , CVR-nr.: F 1 , for hvilken der også er indsendt anmodning om genoptagelse af afgørelser om direkte støtte. Yderligere har klager oplyst, at førnævnte ejendom blev solgt til klager i 2013. Klager har derfor anført, at han har krav på kompensation for manglende udbetaling af støtte for årene 2013, 2014 og 2015, samt til- deling af nye betalingsrettigheder til hele arealet.

2. Sagens oplysninger

2.1 Sagens forhistorie

Landbrugsstyrelsen traf den 1. december 2014 afgørelse om klagers an- søgning om enkeltbetaling 2014, som bl.a. indeholdt ansøgning om støtte til mark nr. 2-0. Styrelsen har ved afgørelsen nedskrevet klagers mark nr. 2-0 fra 14,50 ha til 11,30 ha, som følge af klager overanmeldelse af til- sagn om privat skovrejsning under artikel 32, stk. 2, litra b i forordning (EU) 1307/2013.³ Det fremgår af afgørelsen, at tilsagnet om skovrejsning er på 11,30 ha for etappen.

2.2 Den påklagede afgørelse

Klager har den 27. juli 2016 indsendt anmodning om kompensation og til- deling af nye betalingsrettigheder i medfør af bekendtgørelse nr. 362 af 19. april 2016. Det fremgår af anmodningen, at klager har søgt kompensation for manglende enkeltbetaling for støtteåret 2014 til mark nr. 2-1 på 0,90 ha, mark nr. 2-2 på 2,50 ha, mark nr. 2-3 på 0,50 ha og mark nr. 2-0 på 3,20 ha, alle beliggende i markblok nr. F 2 . Det fremgår yderligere, at klager har søgt kompensation for manglende grundbetaling og grøn støtte for støtteåret 2015. Af ansøgningen fremgår det endvidere, at klager har søgt tildeling af nye betalingsrettigheder, svarende til 6,08 ha, med virk- ning for ansøgningsåret 2016.

³ Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) Nr. 1307/2013 af 17. december 2013 om fast- sættelse af regler for direkte betalinger til landbrugere under støtteordninger inden for rammerne af den fælles landsbrugspolitik og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 637/2008 og Rådets forordning (EF) nr. 73/2009.

På anmodning fra Landbrugsstyrelsen har klager i mail af 12. september 2016 indsendt supplerende oplysninger om, hvilke marker klager søger kompensation til for støtteåret 2015. Det fremgår heraf, at klager søger kompensation for manglende grundbetaling og grøn støtte 2015 til mark nr. 2-0 på 3,20 ha, mark nr. 2-1 på 0,90 ha, mark nr. 2-2 på 2,5 ha og mark nr. 2-3 på 0,50 ha, alle beliggende i markblok nr. F 2 .

Landbrugsstyrelsen har den 1. november 2016 truffet afgørelse om afslag på kompensation for manglende enkeltbetaling, grundbetaling og grøn støtte for støtteårene 2014 og 2015 til mark nr. 2-1, mark nr. 2-2 og mark nr. 2-3. Styrelsen har begrundet afgørelsen med, at klager ikke har søgt støtte til mark nr. 2-1, mark nr. 2-2 og mark nr. 2-3 i 2013 og 2014. Hertil bemærker styrelsen, at det er en betingelse for at modtage kompensation, at klager har søgt enkeltbetaling til arealet i perioden 2008-2014 i mindst ét år umiddelbart før den periode, som klager søger kompensation for. Styrelsen har henvist til § 3, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 362 af 19. april 2016.

Landbrugsstyrelsen har yderligere truffet afgørelse om afslag på kompensation for manglende enkeltbetaling, grundbetaling og grøn støtte til mark nr. 2-0 i støtteårene 2014 og 2015. Styrelsen har begrundet afgørelsen med, at mark nr. 2-0 blev nedskrevet på grund af klagers overanmeldelse af tilsagn om privat skovrejsning. Herom har styrelsen henvist til, at klager blev gjort orienteret om nedskrivningen af arealet, ved styrelsens afgørelse af 1. december 2014. Styrelsen har endvidere bemærket, at en ansøger kun kan modtage enkeltbetaling eller grundbetaling til et areal med privat skovrejsning, svarende til det areal som Naturstyrelsen har givet tilsagn til.

Derudover har Landbrugsstyrelsen truffet afgørelse om, at klager ikke tildeles nye betalingsrettigheder. Styrelsen har herom henvist til § 4, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 362 af 19. april 2016.

2.3 Landbrugsstyrelsens bemærkninger til klagen

Landbrugsstyrelsen har den 20. december 2016 oversendt klagesagen til Miljø- og Fødevareklagenævnet med bemærkninger til klagen.

Indledningsvist har Landbrugsstyrelsen bemærket, at det er en betingelse for at modtage kompensation, at landbruger i anmodningen for hvert støtteår entydigt identificerer det landbrugsareal, som der anmodes om kompensation for, ved angivelse af markbloknummer, marknummer og antal hektar, jf. § 5, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 362 af 19. april 2016. Styrelsen har endvidere bemærket, at afslaget ikke skyldes, at klager ikke har anført marknumre på sin ansøgning om kompensation [for 2015], men at klager ikke lever op til betingelserne for kompensation. Hertil bemærker styrelsen, at klager ikke kan få kompensation for mark nr. 2-0, da nedskrivningen af det støtteberettigede areal for marken skyldes en overanmeldelse af tilsagn om privat skovrejsning. Styrelsen har anført, at arealet derfor falder uden for kategorien kompensationsberettigede arealer, jf. § 2, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 362 af 19. april 2016.

Yderligere har Landbrugsstyrelsen bemærket, at klager i skemaet med anmodningen af 27. juli 2016 om kompensation ikke har anmodet om kompensation for støtteåret 2013, men alene for støtteårene 2014 og 2015. I forlængelse heraf bemærker styrelsen, at klager selv skal anføre hvilke år, der søges kompensation til, på blanketten til anmodning om kompensation, jf. bekendtgørelsens § 5, stk. 2. Styrelsen har endvidere oplyst, at muligheden for kompensation adskiller sig fra genoptagelsessager, ved at Landbrugsstyrelsen er begrænset af de muligheder der er opstillet i bekendtgørelse nr. 362 af 19. april 2016. Hertil bemærker styrelsen, at det er en forudsætning for at få kompensation, at ansøgeren selv anmoder om kompensationen, og angiver hvilke arealer der søges kompensation til, jf. bekendtgørelsens § 5.

Landbrugsstyrelsen har desuden anført, at sidste frist for ansøgning om kompensation var den 1. august 2016, hvorfor det således var for sent at anmode om kompensation den 29. november 2016, hvor klager modtog klagen. Styrelsen har om fristen henvist til bekendtgørelsens § 5, stk. 3. I forlængelse heraf, har styrelsen bemærket, at arealerne var ejet af V 1 i 2012, der er en selvstændig juridisk enhed. Klager havde derfor ikke rådighed over arealerne i 2012, uanset at klager var en del af I/S'et. Herom har styrelsen henvist til bekendtgørelsens § 3, nr. 1, hvorefter fremgår, at landbrugeren skal have ansøgt om støtte til arealet mindst et år umiddelbart forud for den periode, der søges kompensation til. Dertil har styrelsen anført, at denne betingelse ikke kan opfyldes af en anden landbruger, end den landbruger der anmoder om kompensation.

3. Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger og afgørelse

3.1 Miljø- og Fødevareklagenævnets prøvelse

Det fremgår af § 11, stk. 1, i lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet, at nævnet kan begrænse sin prøvelse af en afgørelse til de forhold, der er klaget over. Det fremgår dog af forarbejderne til bestemmelsen,⁴ at nævnet har mulighed for og efter omstændighederne pligt til at inddrage andre forhold end det, der er klaget over, f.eks. spørgsmålet om overholdelse af gældende EU-ret eller grundlæggende forvaltningsretlige grundsætninger.

Miljø- og Fødevareklagenævnet har i denne klagesag fundet anledning til at behandle følgende forhold:

- 1) Forvaltningslovens begrundelseskrav,
- 2) Klagers berettigelse til kompensation for støtteårene 2014 og 2015, og
- 3) Tildeling af betalingsrettigheder.

⁴ Jf. bemærkningerne til § 11 i forslag L44 til Lov om Miljø- og Fødevareklagenævnet (FT 2016-17).

Efter nævnets vurdering er der ikke med klagen i øvrigt fremkommet forhold, der kan føre til ændringer af Landbrugsstyrelsens afgørelse. Nævnet har desuden ikke behandlet klagepunktet angående kompensation for 2013, da dette ikke er en del af den påklagede afgørelse.

3.2 Miljø- og Fødevareklagenævnets bemærkninger

3.2.1 Ad 1) Forvaltningslovens begrundelseskrav

Det følger af forvaltningslovens § 22,⁵ at en afgørelse, når den meddeles skriftligt, skal være ledsaget af en begrundelse, medmindre afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold. Begrundelsen skal indeholde en henvisning til de retsregler, afgørelsen er truffet efter, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 1, 1. pkt. Det betyder, at henvisningen skal være entydig og specifik med en nøjagtig henvisning til nr. og dato i Lovtidende og præcis henvisning til paragraf, stykke, punktum, litra osv.

Miljø- og Fødevareklagenævnet finder, at Landbrugsstyrelsens afgørelse af 1. november 2016, for så vidt angår afslag på ansøgning om kompensation for direkte arealstøtte til mark nr. 2-0 i støtteårene 2014 og 2015, ikke opfylder forvaltningslovens hjemmelskrav.

Miljø- og Fødevareklagenævnet har lagt vægt på, at Landbrugsstyrelsen ved afgørelsen af 1. november 2016 ikke anførte nogen hjemmel for afgørelsens udfald for så vidt angår mark nr. 2-0.

Det forhold, at Landbrugsstyrelsen efterfølgende i indstillingsbrevet til Miljø- og Fødevareklagenævnet har angivet korrekt hjemmel, kan ikke i sig selv føre til et andet resultat. Nævnet henviser her til, at den korrekte hjemmel skal angives i selve afgørelsen, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 1, 1. pkt.

Miljø- og Fødevareklagenævnet finder imidlertid, at Landbrugsstyrelsens begrundelsesmangel ikke er konkret væsentlig for sagen. Nævnet har i den sammenhæng vurderet, at afgørelsens resultat ikke er blevet påvirket af manglen, og at den mangelfulde hjemmelshenvisning ikke har påvirket klagers forståelse af afgørelsen.

3.2.2 Ad 2) Klagers berettigelse til kompensation for støtteårene 2014 og 2015

Mark nr. 2-1, 2-2 og 2-3

Det fremgår af § 3, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 362 af 19. april 2016, at kompensation er betinget af, at landbrugeren på et tidspunkt i perioden fra 2008-2014 har ansøgt om støtte til det pågældende areal i mindst et år umiddelbart forud for den periode, hvortil der søges kompensation.

⁵ Lovbekendtgørelse nr. 433 af 22. april 2014 af forvaltningsloven.

Miljø- og Fødevareklagenævnet finder, at klager ikke er berettiget til at få kompensation for manglende enkeltbetaling til mark nr. 2-1, 2-2 og 2-3 i støtteåret 2014 og manglende grundbetaling og grøn støtte til samme marker i støtteåret 2015.

Ved afgørelsen har Miljø- og Fødevareklagenævnet lagt vægt på, at klager ikke har søgt støtte til mark nr. 2-1, 2-2 og 2-3 i fællesskema 2013 og 2014. Klager har derfor ikke søgt støtte til de pågældende marker i mindst et år umiddelbart forud for den periode, hvortil der søges kompensation. På den baggrund vurderer nævnet, at klager ikke opfylder betingelserne for at få kompensation for manglende enkeltbetaling, grundbetaling og grøn støtte til mark nr. 2-1, 2-2 og 2-3 i støtteårene 2014 og 2015, jf. bekendtgørelsens § 3, nr. 1.

Mark nr. 2-0

Det fremgår af § 1, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 362 af 19. april 2016, at der ydes kompensation til landbrugere, der i perioden 2008 til 2015 har rådet over landbrugsarealer med såvel landbrugsmæssig som ikke-landbrugsmæssig anvendelse, og som er ophørt med at søge direkte arealstøtte til de pågældende arealer, enten som følge af en afgørelse fra Landbrugsstyrelsen, eller som følge af udmeldinger og vejledninger fra Landbrugsstyrelsen i 2008 eller i efterfølgende år vedrørende de pågældende arealers manglende støtteberettigelse.

Det følger endvidere af bekendtgørelsens § 2, stk. 1, at kompensationsberettigede arealer er landbrugsarealer, som er en del af landbrugerens bedrift, hvor landbrugsaktiviteten ikke har været væsentligt hæmmet af udøvelsen af ikke-landbrugsmæssig anvendelse, jf. EU-Domstolens afgørelse af 2. juli 2015 i sag C-684/13.

Miljø- og Fødevareklagenævnet finder, at klager ikke er berettiget til at få kompensation for manglende enkeltbetaling til mark nr. 2-0 i støtteåret 2014 og manglende grundbetaling og grøn støtte til samme mark i støtteåret 2015.

Miljø- og Fødevareklagenævnet har ved afgørelsen lagt vægt på, at mark nr. 2-0 blev nedskrevet med 3,20 ha, som følge af klagers overanmeldelse af tilsagn om privat skovrejsning, ved Landbrugsstyrelsens afgørelse af 1. december 2014. I den sammenhæng bemærker nævnet, at tilsagn om privat skovrejsning, der gives via landdistriktsprogrammet, kan give mulighed for at opnå enkeltbetaling og grundbetaling til det samme areal, jf. artikel 32, stk. 1, litra b, i forordning (EU) nr. 1307/2013. Baggrunden for kompensationsordningen i bekendtgørelse nr. 362 af 19. april 2016, følger imidlertid af EU-Domstolens dom af 2. juli 2015 i sag C-684/13, der fastslår at et areal er støtteberettiget, hvis arealet udgør et landbrugsareal, der hører til landbrugerens bedrift, og arealet anvendes til landbrugsformål. Dette gælder uanset, at der pågår ikke-landbrugsmæssige aktiviteter, så længe landbrugsaktiviteten på arealet, ikke har været væsentligt hæmmet

af den ikke-landbrugsmæssige anvendelse. Hertil bemærker nævnet, at kompensationsordningen som følge af ovennævnte EU-dom, har til formål at kompensere landbrugere som i perioden 2008-2014, er ophørt med at søge direkte arealstøtte, som følge af Landbrugsstyrelsens afgørelse, udmelding eller vejledning, jf. bekendtgørelsens § 1, stk. 1.

Miljø- og Fødevareklagenævnet bemærker endvidere, at Landbrugsstyrelsens afgørelse af 1. december 2014 om nedskrivning af mark nr. 2-0 imidlertid skyldes klagers overanmeldelse af tilsagn om privat skovrejsning, og ikke en vurdering af, at en ikke-landbrugsmæssig anvendelse hindrede landbrugsaktiviteten på det anmeldte areal til direkte arealstøtte. Nævnet vurderer derfor, at mark nr. 2-0 falder uden for kategorien kompensationsberettigede arealer, i bekendtgørelsens § 2, stk. 1. Mark nr. 2-0 opfylder dermed ikke betingelserne for kompensation for manglende enkeltbetaling i støtteåret 2014 samt grundbetaling og grøn støtte i støtteåret 2015, jf. bekendtgørelsens § 2, stk. 1.

3.2.3 Ad 3) Tildeling af betalingsrettigheder

Det fremgår af § 4, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 362 af 19. april 2016, at landbrugere, som er berettiget til kompensation, kan få tildelt nye betalingsrettigheder som kompensation for inddragne betalingsrettigheder.

Miljø- og Fødevareklagenævnet finder, at klager ikke er berettiget til at få tildelt nye betalingsrettigheder som kompensation for inddragne betalingsrettigheder.

Ved afgørelsen har Miljø- og Fødevareklagenævnet lagt vægt på, at klager ikke er berettiget til at modtage kompensation, jf. denne afgørelses afsnit 3.2.2, hvilket er en betingelse for at få tildelt nye betalingsrettigheder, jf. bekendtgørelsen § 4, stk. 1. Nævnet vurderer således, at klager ikke opfylder betingelsen i bekendtgørelsens § 4, stk. 1, for at få tildelt nye betalingsrettigheder.

3.3 Miljø- og Fødevareklagenævnets afgørelse

Miljø- og Fødevareklagenævnet stadfæster NaturErhvervstyrelsens (nu: Landbrugsstyrelsen) afgørelse af 1. november 2016 om afslag på kompensation for manglende direkte arealstøtte for støtteårene 2014 og 2015 på

A 1 , 6780 Skærbæk.